

ατμοσφαιρα της εσπερας μεταξυ των ερημων εκεινων αγρων, ως ο ναυτης εχει εν τη θαλασση τον φaron.

'Αλλ' όμως δεν ετόλμησεν ευθως να λάθη κατοχην της καλύθης ταύτης, διότι διάστημα αδενδρον αρκούντως μέγα εξετίνετο μεταξύ αυτης και της οδοϋ, και ήτο προτιμότερον να το διελθη, οτε το σκοτός ήθελε γίνη πυκνότερον. 'Εκάθισε λοιπόν επί του χόρτου περιμένονσα και φανταζομένη πόσον λαμπράν νύκτα θα διήρχετο, εν φη προ μικροϋ εφοβείτο μήπως διανυκτερεύση κακώς. Τέλος, οτε πλέον διεκρινε συγκεχυμένα τα πέριξ, εκλέξασα στιγμήν τινα καθ' ήν ουδένα θόρυβον ήκουεν εκ της οδοϋ, έρπουσα εισέδυσε δια μέσου των άγκιναρών και εφθασεν εις την καλύθην, εν ή εϋρε παρα προσδοκίαν άφθονον στειβάδα άχϋρου κατά γης και δέσμην καλαμίων δυναμένην να χρησιμεύση ως προσκεφάλαιον.

'Από του 'Αγίου Διονυσίου ή Πετρίνα ήτο ως τι θηρίον καταδιωκόμενον και πλέον ή απαξ είχε στρέψη την κεφαλήν να ίδη μήπως οι χωροφύλακες, οι καταδιώκοντες αυτήν, έμελλον να την συλλάβωσι προς διευκρίνησιν της ιστορίας του κειθόλου νομισματος' άλλ' εν τη καλύθη τα συνεσπασμένα νεϋρα αυτης εξαλαβήσαν και εκ της στέρας κατέβη επ' αυτήν καταπράυνσις μετά συναισθήματος ασφαλείας άμα και πεποιθησεως τουτο δε ενεψύχωσεν αυτην. Λοιπόν δεν απωλέσθησαν τα πάντα, τα πάντα δεν ετελείωσαν.

'Αλλά ταυτοχρονως εξαπλάγη παρατηρήσασα οτι επείνα, εν φη, οτε εβιάζε τη φραίνετο οτι ουδέποτε πλέον θα είχε χρείαν να φάγη και να πίνη.

Τού λοιπού τουτο ήδη ήτο το μόνον εμβάλλον αυτην εις ανησυχίαν και κίνδυνον, πώς δηλα δή θα ήδύνατο να ζηση επί πέντε ή εξ ήμέρας δια του υπολειπομένου πενταλέπτου ή παρούσα ώρα ήτο μηδέν, αλλά τί θα ήτο ή αυριον, ή μεθαύριον;

'Αλλ' όμως ή Πετρίνα δεν αφήκε το ζήτημα τουτο, ει και πλείστου λόγου άξιον, να κατακυριεύση και καταβάλη αυτην' τούναντίον άφειλε να κινήθη δραστηρίως να έμμείνη μετά καρτερίας, διανοουμένη οτι, αφ' ου εϋχεν ευρη δωματίον κάλλιστον καθ' ήν ώρα παρεδέχετο οτι ή οδος ήτο το μόνον μέρος, όπου θα ήδύνατο να κοιμηθη, ή κορυός δένδρου, εφ' ου να στηρίξη την ράχιν της, βεβαίως θα εϋρισκε την έπιούσαν και να φάγη τί. Τι; Δέν το εφαντάζετο' άλλ' όμως ή παρούσα αυτη άγνοια δεν άφειλε να την εμποδίση να κοιμηθη ελπίζουσα.

Είπε την προσευχήν της και εξαηπλώθη επί του άχϋρου, έχουσα προσκεφάλαιον την δέσμην των καλαμίων άπέναντι αυτης έδλεπε δι' ανοίγματός τινος της καλύθης τας φλόγας του πλινθουρ-

γείου, αίτινες εν τω σκοτει της νυκτός συνεστρέφοντο ως λάμψεις φανταστικάι ή δε εκ της αναπαύσεως ευεξία εν τω μέσω ήρεμίας ήτις δεν έμελλε να ταρραχθη, κατενίκησε τους σπαραγμούς του στομάγου της.

'Εκλεισε τους οφθαλμούς και πριν ή αποκοιμηθη ανεκάλεσεν εις την μνήμη της την εικόνα του πατρός της, ως έπραττε καθ' εσπέραν από του θανάτου αυτού' αλλά την εσπέραν ταύτην μετά της εικόνας του πατρός ήνώθη και ή της μητρός, ήν προ μικροϋ προέπεμφεν εις το νεκροταφείον την φοβεράν εκείνην ήμέραν' βλέπουσα δε αμφοτέρους κύπτοντας επ' αυτην και ασπαζομένους ως οτε έξων, κατελήφθη υπό λυγμών και καταβδλημένη υπό του καμάτου και ετι μάλλον υπό των συγκινήσεων ευρε τον ύπνον.

'Αλλά δεν εκοιμήθη διαρκώς, ει και ο κάματος αυτης ήτο μέγας' εκ διαλειμμάτων κύλισμα άμάξης επί του λιθοστρώτου άφύπνιζεν αυτην ή ή διάβασις άμαξοστοιχίας, ή κρότος μυστηριώδης εν τη σιωπή και τη γαλήνη της νυκτός προεκάλει παλμούς της καρδιάς της, αλλά πάρχυτα άπεκοιμάτο. Κατά τινα στιγμήν ενόμισεν οτι άμαξα εστάθη πλησίον της της οδοϋ' ακροάται και βεβαιούται οτι δεν ήπατήθη' ακούει ψιθυρον φωνών καταπνιγομένων ανάμικτον μετά κρότου πιπτόνων πραγμάτων ελαφρών. Ζωηρώς ήγέρθη εις τα γόνατα και ειδε διά τινος των όπων της καλύθης. "Ουτως ισάτο άμάξιον κατά το άκρον του άγρου, και τη εφάνη, καθ' όσον ήδύνατο να κρίνη εν τη ώχρᾳ λάμψει των αστέρων, οτι σκιά τις, ανήρ ή γυνή, έρριπτεν εκ του άμαξίου κάνιστρα, δύο δε άλλα σκιαί παραλαμβάνουσαι αυτα εκόμεζονεις τον παρακείμενον άγρον, τον του Μονου. Τι εσημαινε τουτο τοιαυτην ωραν;

Πριν ευρη απάντησιν εις την ερώτησιν ταύτην, το άμάξιον άπεμακρύνθη, και αι δύο σκιαί εισήλθον εις τον άγρον των άγκιναρών' πάραυτα δε ήκουσε ξηρούς κτύπους μικρούς και ταχείς ως εαν εκοπτόν τι.

Τότε ενόησεν ήσαν νυκτοκλέπται, «άνακατωσούρηδες», οτινες «εξεπάστρευον το πράμμα του Μονου». Ζωηρώς εκοπτον τας άγκινάρας και κατέτασσον αυτας εντός των κάνιστρων, ατινα είχε φέρη το άμάξιον και έμελλεν αναμφίδωλως να επανέλθη να παραλάβη μετά το τέλος της συγκομιδής, να μη μένη επί της οδοϋ κατά την εργασίαν ταύτην και προκαλή τυχόν την προσοχήν των διαβατών.

'Αλλ' αντί να είπη καθ' αυτην ως οι χωρικοί «μα τί χάξι που εινε!», εφοβήθη, διότι εν ακαρεί ενόησε τους κινδύνους εις ους ήδύνατο να ευρεθη εκτεθειμένη.

Τί θα την έκαιμον εαν την ανεκαλυπτον; Πολλάκις είχε ακούση ιστορίας κλεπτών και εγίνωσκεν οτι, όταν καταλαβάνη τις αυτους επ' αυτοφώρῳ ή ταράττη, φονεύουσι τους δυναμένους να μαρτυρήσωσι κατ' αυτών.

Και να μεν κατά πολλά ήτο ενδεχόμενον να μη ανακαλυφθη, διότι ίσα ίσα έκλεπτον την νύκτα εκείνην τας άγκινάρας του Μονου, διότι εγίνωσκον βεβαίως οτι ή καλύθη ήτο εγκαταλειωμένη' άλλ' εαν καταλαμβάνοντο επ' αυτοφώρῳ και συνελαμβάνοντο, δεν θα ήτο δυνατόν να συλληφθη και αυτη; Πώς δε ήθελεν υπερασπίση εαυτην και αποδείξη οτι δεν ήτο συνένοχος;

Ταυτα διανοουμένη ήσθάνθη εαυτην περιρρυτον εξ ιδρώτος, και οι οφθαλμοί της εθολώθησαν, ωστε ουδέν διεκρινε πλέον περι αυτην, ει και εξακολούθει ακούουσα τους ξηρούς κτύπους των κλαδευτηρίων των κοπτόνων τας άγκινάρας. Μόνην δε ανακούφισιν της άγωνίας της ευρισκεν αισθανομένη οτι μετά τοιαυτης ζεσεως εεργάζοντο, ωστε μετ' ου πολυ όλος ο άγρος θ' άπεγυμνοϋτο.

'Αλλά τους διετάραξαν. Μακρόθεν ήκούσθη κύλισμα άμάξης επί του λιθοστρώτου' οτε δ' επλησίασεν, εχώθησαν μεταξύ των κορυμών των άγκιναρών τόσον καλώς εξαηπλωμένοι, ωστε ή Πετρίνα δεν τους έδλεπε πλέον.

Παρελθόντος του άμαξίου επανέλαβον το εργον των μετά δραστηριότητος ανακαινισθείσης εκ της αναπαύσεως.

'Αλλ' όμως, καιτοι ή «εργασία των εγίνετο μετά μανίας, ή Πετρίνα έλεγε καθ' αυτην οτι ουδέποτε θα περατωθη. "Οσον οϋτω θα ήρχοντο να τους συλλάβωσι και βεβαίως και αυτην.

'Εαν ήδύνατο να φύγη! 'Ανεζήτησε πώς να εξαέλθη της καλύθης, όπερ, αληθώς ειπείν, δεν ήτο και δύσκολον, αλλά που θα μετεβαينه χωρίς να εκτεθη να κάμη θόρυβον και οϋτω πως ν' αποκαλύψη την εκει παρουσίαν της, εν φη εαν μη έκινείτο ήθελε διαλάθη αυτους.

Τότε κατεκλίθη, πάλιν και υπεκρίθη την κοιμωμένην, διότι, αφ' ου τη ήτο αδύνατον να εξαέλθη χωρίς να κινδυνεύση να συλληφθη μετά το πρώτον βήμα, το προτιμότατον ήτο να φανη οτι ουδέν ειδεν, εαν οι κλέπται εισήρχοντο εις την καλύθην.

Επί τινα ετι χρόνον εξακολούθησαν την συγκομιδήν των, έπειτα εσύριξαν και κρότος τροχών ήκούσθη επί της οδοϋ και μετ' ου πολυ το άμάξιον εστάθη κατά το άκρον του άγρου. 'Εντός ολίγων λεπτών της ώρας εφορτώθη και άπεμακρύνθη προς τους Παρισίους καλπάζον.

[*Επεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΗΟΣ

ΤΟ ΚΕΝΤΗΜΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

'Η μικρά Καίτη εινε μόνη εις την τραπεζαρίαν. 'Η μητέρα της εξαηλθεν, ή δε αδελφή της 'Αθανασία μελετᾶ να δώση εξετάσεις. Την προσέχει λοιπόν ή υπηρέτρια, ή οποία εν ω κάμνει την εργασίαν της βλέπει τί γίνεται εις την τραπεζαρίαν, και ερωτᾶ:

— Είσαι φρόνιμη, Καίτη;

— "Ω, ναί, ειμαι πολυ φρόνιμη. Και πραγματικώς παίξει ήσυχα με την κούκλαν της εις μίαν γωνίαν. Την κινεί εις την άγκάλην της ως μωρόν, την ναουρίζη και κάποτε τη διηγείται και κανέν παραμυθι.

'Αλλά τουτο δεν εινε δυνατόν να διαρκέση πολυ. Κουράζεται κανείς να κάθεται πάντα. 'Αλλως τε ή κούκλα άπεκοιμήθη. Την πλαγιάζει λοιπόν ή Καίτη εις το κρεββατάκι της και πλησιάζει εις το παράθυρον.

Εκει εινε το πανεράκι του εργοχειρου της μητέρας, όπου της άρέσει της Καίτης να σκαλίξη.

Ναί, αλλά ή μητέρα άπαγορεύει εις την Καίτην να πειράξη το ψαλιδι, τες βελόνες, και το πλέξιμο.

Η Καίτη αφ' ου επί τινας στιγμάς άντέστη εις τον πειρασμόν, άνέβη εις το κάθισμα της μητέρας, πέρνει τας βελόνας και αρχίζει να πλέξη.

Αι τέσσαρες βελόναι, αι οποια κινούνται τόσον γρήγορα εις τας χείρας της μητέρας, κινούνται τόσον δύσκολα εις τας ιδικάς της, μετ' ολίγον δε χωρίς να εϊξεύρη και αυτη πώς, έμπερδεύεται το μαλλι και γίνεται εν φοβερόν ανακάτωμα.

'Η Καίτη βλέπει με τρόμον το κάτόρθωμά της.

Ρίπτει λοιπόν γρήγορα το εργοχειρον εις το πανεράκι, καταβαίνει από το κάθισμα, τρέχει εκτός της τραπεζαρίας και κλαίουσα σιγανά, κάθεται εις την πρώτην βαθμίδα της κλίμακος.

Εκει την στέλλει ή μητέρα της όταν κάμη κανέν σφάλμα, και εκει μένει εως οτου να ζητήση συγχώρησιν και υποσχέθη οτι δεν θα το κάμη ποτέ, πο τ ε ε ι σ τ η ν ζ ω ή ν τ η ς.

Την στιγμήν εκείνην κατέβη και ή 'Αθανασία κρατούσα το βιβλίον της.

— Καίτη μου, ποιός σ' έβαλε τιμωρίαν; την ήρώτησε φαιδρώς. Τι έκαμες; διατι κλαίεις;

'Η Καίτη όρμα εις την άγκάλην της 'Αθανασίας και διηγείται εις αυτην το δυστύχημά της με φωνήν πνιγομένην εις λυγμούς. 'Επειτα δε προσθέτει:

— Γι'αυτό εγω έπτηξα κ' εκάθησα 'στη σκάλα, για να τιμωρηθῶ μόνη μου.

— 'Ελα, μη κλαίης, τη λέγει ή 'Αθανασία' που εινε το τ ρ ι κ ω της μητέρας;

Ίσως ειμπορεί να διορθωθη το πράγμα. 'Η Καίτη κάθεται εις τους πόδας της 'Αθανασίας, εν ω αυτη επιδιορθώνει την συμφοράν την οποίαν είχε πάθη το εργοχειρον. Μετ' ολίγον δε δεικνύνει εις την Καίτην, ήτις γίνεται κόκκινη από την χαράν της, οτι το πράγμα διορθώθη εντελώς.

— Ευχαριστῶ, αδελφούλα μου. 'Επειτα δε προσθέτει δειλώς:

— 'Αθανασία, θά το 'πῃς της μητέρας;

— "Ω, θά το, χωρίς άλλο' δεν πρέπει τίποτε να κρύπτωμεν από την μητέρα' όταν μάθη οτι ενόησες το σφάλμα σου και οτι έτιμωρήθης μόνη σου, ελπίζω οτι θά σε συγχώρηση. . . Και δεν θά το κάμης ποτέ, δεν εινε έτσι;

— "Ω, ποτέ εις την ζωή μου! λέγει με τόνον ή Καίτη, και έναγκαλιζεται την αδελφήν της.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

Η ΥΠΟΣΧΕΣΙΣ

'Οραιαν τινα θερινήν εσπέραν, παιδίον τι δώδεκα περίπου ετών και κοράσιον όκταετής έπεριπάτουν συνομιλοϋντα.

Την παρελθούσαν ήμέραν, ή μήτηρ των τοις ειχεν είπη:

— Φίλιππε, να πᾶς με την 'Ελενίτσα να 'πῃς της θείας 'Αγγελικῆς, να ελθη να περάσωμε μαζί την εορτήν της γιαγιάς που εινε μετά τρεις ήμέρας. Να ξεκινήσετε πρωι πρωι και να ελθῃτε το βράδυ βράδυ για να μη σκς κάψη ο ήλιος. 'Ελενίτσα, ήμφορες να πᾶς μιάμιση ωραν δρόμον και να ξαναγυρίσης; Μην κουρασθῆς, κόρη μου;

— "Οχι, όχι, δεν κουράζομαι, ανεφώνησεν ή μικρά κόρη, ήτις ήτο συνεηθισμένη να τρέχη όλην την ήμέραν.

'Η μήτηρ συνεβούλευσε τότε τον Φίλιππον να προσέξη την αδελφήν του, την δε 'Ελενίτσαν να υπακούη εις τον αδελφόν της, τους δύο δε να μην άργοπορήσουν πολυ, και τα δύο παιδια ανεχώρησαν.

Διευθύνθησαν εις το χωρίον της θείας των, ανεκοίνωσαν εις αυτην τους λόγους της μητρός των, αυτη δε υπεσχέθη να ελθη την παραμονήν της εορτής. Τα δύο παιδια, αφ' ου εγευματίσαν εκει την μεσημβρίαν, έπερίμεναν να κλίνη ολίγον ο ήλιος και να παρέλθη ο σφοδρός καύσων και έπειτα εξακίνησαν.

Είχον ήδη πλησίαση αι οικίαι του χωρίου διεκρίνοντο και ή ιδική των εις το άκρον. 'Εν ρυάκιον, σχεδόν ποτάμιον, άρεκτα πλατῶ άλλ' ολίγον βαθύ έμποδίζει τον δρόμον των.

Το πρωι είχαν εκβάλη τα υποδήματά των και έπέρασαν. 'Η 'Ελενίτσα έτσαλαβουτούσε με χαράν, προσπαθοϋσα να

βρέξη τον αδελφόν της. 'Ο Φίλιππος έκαιμε τον σοβαρόν και έπιανε την μικράν παιγιδιάραν άλλοτε μεν από τον βραχίονα, άλλοτε δε από το φόρεμα, δια να μη πέση εις το νερόν.

"Οτε εφθασαν πλησίον του ποταμιου τουτου, ο Φίλιππος λέγει εις την αδελφήν του:

— 'Ελα, βγάλε τα υποδήματά σου, κάμε γρήγορα να περάσωμε' γιατί εινε άργά και θ' ανησυχούεν εις το σπάτι.

Αυτα λέγον εξαέβαλε και αυτος τα υποδήματά του, τα έδωσε με τα δέματά των και τα έπέρασεν εις τον λαϊμόν του. 'Αλλ' ή 'Ελενίτσα δεν ειχεν ακόμη έτοιμασθη.

— 'Ελα λοιπόν, κάμε γρήγορα! θέλεις να σε βοηθήσω; ήρώτησε.

Και γονατίσας επί της χλόης ήτοιμάζετο να λύση τα δέματα των μικρών της υποδημάτων.

— "Οχι, όχι, ειπεν ή μικρά σηκωθείσα και σύρrouσα όπισω έναλλαξ πότε τον ένα, πότε τον άλλον πόδα της, όχι δεν θέλω να περάσω. Να με πάρης εις τον ώμω σου! Δεν περνῶ μονάχη μου.

— Να τα μας! αυτω έλειψε τώρα' ελα γρήγορα, ακαμάτρα μου. Είσαι βαρειά, και φοβούμαι μη γλιστρήσω επάνω 'ς τες πέτρες και πέσωμε και οι δύο 'ς το νερό. 'Ελα, γρήγορα, άπλωσε το ένα ποδάκι σου, να λύσω τα δέματα, ύστερα τάλλο και θά περάσωμε μια χαρά.

— "Οχι, δεν μπορω! ανεφώνει ή 'Ελενίτσα κτυπῶσα τους πόδας της' θέλω να περάσω πάνω 'ς τη ράχι σου. Σαν δεν θέλεις, θά πάγω μονάχη μου ως εκει κάτω που εινε το γεφυράκι και θά περάσω.

— 'Ελενίτσα, ειπεν ο Φίλιππος' ξεύρεις πολυ καλά πως ο πατέρας μας ειπε να μη περάσωμε από 'κει. 'Εκει το νερό εινε βαθύ και άν πέσης από το στενο γεφυράκι που τρέμει ποιός θά σε γλυτώση; ελα, αδελφούλα μου, ελα να περάσωμε.

'Αλλ' ή 'Ελενίτσα ειχε σταθεράν απόφασιν να περάση επί της ράχους του αδελφου της και δεν ήθελε ν' αλλάξη γνώμη.

— Καλά λοιπόν, ειπεν ο Φίλιππος αφ' ου αι προτροπαι και αι παρακλήσεις του απέθησαν εις μάτην, καλά, θά σε περάσω, αλλά για τον κόπο μου θά μου δώσης το σουγιατάκι που σου εδωκε ο θεός όταν ήλθε από τας 'Αθήνας και που κόντεψες να το χάσης δύο τρεις φορές, και δεν σου χρειάζεται κηλόα.

'Η 'Ελενίτσα εσκέθη προς στιγμήν, εκύτταξε τον αδελφόν της, έπειτα το ποτάμιον και επί τέλους ειπε:

— Καλά, θά σου το δώσω.

Και ως δια να έπικυρώση την συμφωνίαν έτεινε την μικράν της χείρα προς τον αδελφόν της, οστις έθλιψεν αυτην ελαφρώς' έπειτα δ' ελαβε την 'Ελενίτσαν

ἐπὶ τῆς ῥαχέως του' ἐξετάζων δὲ μὲ τὴν ῥάβδον τὸ βάθος τοῦ ποταμοῦ ἐπροχώρει βραδέως καὶ μὲ προφύλαξιν.

— Ντέ! ἐφώναζεν εὐθύμως ἡ Ἐλενίτσα στερεῶς κρατούμενη μὲ τοὺς δύο βραχιονιάς της διὰ τῶν ὁποίων εἶχεν ἐναγκαλισθῆ τὸν λαιμὸν τοῦ ἀδελφοῦ της. Ντέ!

— Μὴ κουνιέσαι τόσο πολύ, εἶπεν ὁ Φίλιππος γελῶν καὶ αὐτὸς ἀλλ' ὄχι τόσο. Ἄν δὲν κάθῃσαι ἡσυχά, θά πέσωμε καὶ οἱ δύο μας 'ς τὸ ποτάμι. Καὶ ποῖόν θά μαλώσῃ ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα; Ἐμένα' ἐγὼ ὑποσχέθηκα νὰ σε πρῶσχω.

Μετ' ὀλίγον δὲ ἐξηκολούθησεν ὁ Φίλιππος:

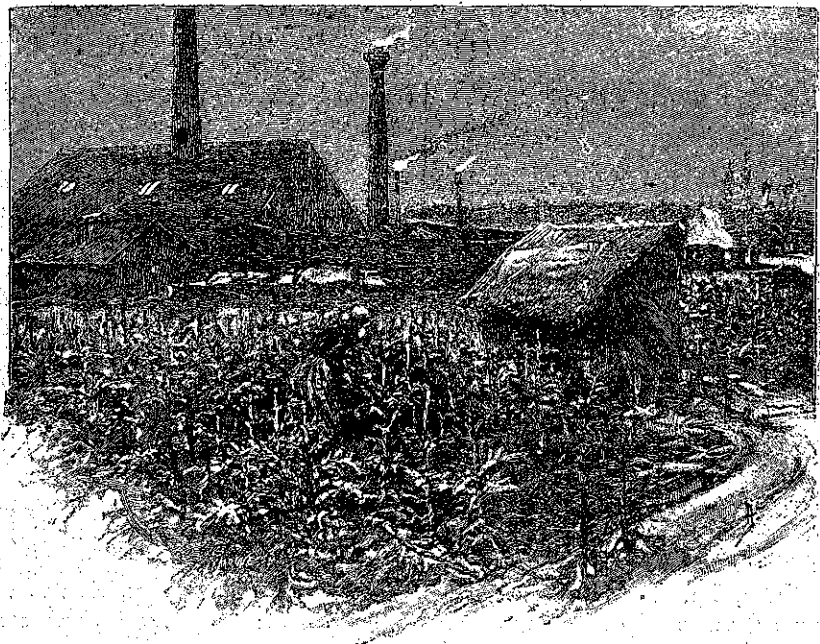
— Βλέπεις πῶς εἶσαι μικρὰ ἀκόμη καὶ ἀκατάστατος; Καλὰ ἔκαμες νὰ μου δώσῃς τὸ σουγιαδάκι σου.

ἐγὼ θά πῆγαίνα ἡσυχός 'ς τὸ σπιτάκι μας καὶ οὔτε θά γυρνοῦσα νὰ σε ἰδῶ ἂν ἐφώναζες, ἂν ἔλαιες. Τὸ ξεύρεις πῶς δὲν θά το κάνω αὐτό, γιὰ τοῦτο με περιπαίζεις. Δὲν εἶνε καλὸ αὐτό που κάνεις. Ἐκάναμε συμφωνία' μοῦ ἐδώκες καὶ τὸ χέρι σου. Ἄλλη φορὰ δὲν θά πιστεύω πλέον 'ς τὸ λόγο σου. Πέ μου, εἶπες ἢ ὄχι πῶς θά μου δώσῃς τὸ σουγιαδάκι;

— Μπορεῖ καὶ ναί, μπορεῖ καὶ ὄχι, ἀπήντησεν εἰς τὸν αὐτὸν τόνον ἡ Ἐλενίτσα, ἔπειτα δὲ προσέθεσε μὲ ζωηρότητα.

— Ἐπίστευσές πῶς θά σου ἐδίνα 'ς π' ἀληθινὰ τὸ σουγιαδάκι μου; Τὸ εἶπα ἔτσι, γιὰ νὰ περάσω τὸ ποτάμι. Καὶ ἐγέλασε δυνατὰ.

— Τότε λοιπὸν εἶσαι ψεύτρα καὶ κα-

«Ἐρπύσσα εἰσέδουσε διὰ μέσου τῶν ἀγριναρῶν» (Σελ. 58, στήλ. α'.)

— Σοῦ τῶδωκα; Μπορεῖ καὶ ναί μπορεῖ καὶ ὄχι.

— Πῶς καὶ ναί καὶ ὄχι, εἶπεν ὁ Φίλιππος σταθεὶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ποταμοῦ καὶ προσπαθῶν νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον τῆς ἀδελφῆς του, τὸ ὅποιον ἦτο κρυμμένον ὀπισθεν τοῦ ὄμου του. Τί θά πῆ αὐτό; Εἶπες ἢ δὲν εἶπες πῶς θά μου τὸ δώσῃς;

— Μπορεῖ καὶ ναί, μπορεῖ καὶ ὄχι! ἐπανέλαβεν ἡ Ἐλενίτσα μὲ προσποιητὴν ἀδιαφορίαν, ἐν ᾧ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐσπινθήριζον μὲ κακεντρέχειαν.

Ὁ Φίλιππος δὲν ἐγέλα πλέον διόλου.

— Ξεύρεις, Ἐλενίτσα, πῶς δὲν εἶσαι καλή; τῆ εἶπε σοβαρῶς. Ὅλοι σε χαϊδεύουν καὶ σὺ τὸ πῆρες ἐπάνω σου. Ἄν ἤμουν κακός, θά σ' ἐπήγαίνα πίσω καὶ θά σάφρινα 'ς τὴν ἄκρα τοῦ ποταμοῦ καὶ δὲν θά μ' ἐννοιάζες καθόλου τί θάκαμες

κῆ, εἶπεν ὁ Φίλιππος. Δέν σ' ἀγαπῶ πλειά.

Εἶχον ἐξέλθῃ ἤδη ἀπὸ τὸ ποτάμιον. Ὁ Φίλιππος κατεβίβασε τὴν ἀδελφὴν του καὶ ἔπειτα χωρὶς νὰ φροντίσῃ περὶ αὐτῆς, χωρὶς μάλιστα νὰ φορέσῃ τὰ ὑποδήματα του, ἐπροχώρησε μὲ βῆμα ταχύ.

Εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ σκοτιδιάζῃ ἡ δὲ Ἐλενίτσα, ἥτις ἐφοβέτο τὸ σκότος, ἔτρεχεν αἰσθμαίνουσα, προσπαθοῦσα νὰ φθάσῃ τὸν ἀδελφόν της, καὶ δὲν ἐγέλα πλέον, διότι ἤρχισε νὰ ἐννοῇ ὅτι ἐφάνη κακὴ πρὸς τὸν ἀδελφόν της, ὅστις ἦτο πάντοτε τόσο καλὸς πρὸς αὐτήν.

Ὁ Φίλιππος δὲν εἶπε τίποτε εἰς τοὺς γονεῖς του' ἀλλ' ἐπλάγιασε χωρὶς νὰ φιλήσῃ τὴν Ἐλενίτσαν, ὅπως συνήθιζε, ὄλην δὲ τὴν ἐβδομάδα δὲν ἐπῆγε νὰ παίξῃ μαζί της, ὅπως ἔκαμνε συνήθως ὅταν ἤρχετο ἀπὸ τὸ σχολεῖον.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἑορτῆς τῆς μάμης, ὁ πατὴρ τῶν παιδιῶν ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν δυσηρεστημένος.

Ἐν ᾧ δὲ εἰδέπνει, εἶπεν εἰς τὴν σύζυγόν του:

— Ὁ Μανώλης, ὁ γείτονάς μας μοῦ ἔπαιξε ἓνα ἄσχημο παιγνίδι. Ξέρεις, γυναῖκα, ὅταν ἀγόρασα τὸ λιθάδι ποῦ εἶνε κοντὰ 'ς τὸ ποτάμι, ὁ Μανώλης εἶπε πῶς θά ἄφρινε νὰ περνοῦμε ἀπὸ τὸ δικό του, θάφρινε νὰ κάνωμε ἓνα δρομάκι. Τὸ εἶπε τότε' ἐγὼ δὲν του ζήτησα χαρτί, γιὰτὶ ἐπίστευσα τὸ λόγο του' τώρα ἔρχεται καὶ λέγει πῶς το εἶπε ἔτσι, ὄχι 'ς τὰ σοβάρια. Ἐγὼ ποτὲ δὲν θά τῶκανα τέτοιον πράγμα. Ἡμεῖς 'ς τὴν οἰκογένεια κρατοῦμε τὸν λόγο μας. Ὁ μακαρίτης ὁ παπποῦς μοῦ ποῦ ἦτο δίκαιος καὶ σωτὴς ἀνθρώπος, ἔλεγε πάντα: «Καὶ 'ς τὰ λόγά σου ἀκόμη νὰ δώσῃς τὸν λόγο σου, πρέπει νὰ τον κρατήσῃς.» Καὶ ὅπως το ἔλεγε, τὸ ἔκαμνε' γιὰτὶ ἦτο τίμιος ἀνθρώπος.

— Ἐλενίτσα μου, τί ἔχεις; ἠρώτησεν ἔξαφνα ὁ πατὴρ παρατηρῶν τὴν κόρην του. Κλαίεις; τί ἔχεις, κόρη μου;

Ἡ Ἐλενίτσα, μὴ δυναμένη νὰ κρατηθῇ ἐξερράγη εἰς λυγμούς καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἀδελφοῦ της.

— Φίλιππε, εἶπε, νὰ πᾶρ' το, κ' ἐγὼ θέλω νὰ εἶμαι σὰν τὸν παπποῦ τοῦ πατέρα, νάμαι καλή.

Καὶ ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τὸ σουγιαδάκι της.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

Εἰς τ' ἀνοικτὰ παράθυρα ἐνὸς ἀρχοντικοῦ σπιτιοῦ, μέσα εἰς πολύτιμα δοχεῖα ἦσαν μαζί μὲ τὰ ἀληθινὰ ἄνθη καὶ ψευδῆ, τὰ ὁποῖα ἔσειον τὴν κεφαλὴν των ἐπάνω εἰς τὰ συρμάτινα στελέχη των καὶ εἰδείκνυον ὑπερήφανα τὴν εὐμορφίαν των. Ἐξαφνα ἤρχισε νὰ ψιχαλίζῃ. Τὰ ψευδῆ ἄνθη παρεκάλεσαν τότε τὸν Δία, νὰ μὴ βρέξῃ.

— Ὁ Ζεῦ, εἶπε νὰ παύσῃ αὐτὴ ἡ βροχὴ, τί θά ὠφελῆθῃ ἀπ' αὐτὴν ὁ κόσμος; εἰς τὸν δρόμον δυσκολεύονται νὰ περάσουν οἱ ἀνθρώποι καὶ μόνον λάσπη καὶ ἀγρία εἶνε παντοῦ.

Ὁ Ζεὺς ὁμως δὲν ἤκουσε τὴν μωρὰν παράκλησιν των, ἀλλὰ ἔστειλεν εὐεργετικὴν βροχὴν, ἣ ὅποια ἔπαυσε τὴν πνιγρὰν ἔσπην. Δροσιὰ καὶ χάρις ἐσκορπίσθη παντοῦ, τὸ δὲ ἀπαλὸ χορτάρι ἐφόρεσε νέαν στολήν.

Τὰ ἀληθινὰ ἄνθη ἠνοιξαν καὶ ἐμοσχόδωλον, καὶ ἦσαν ὠραιότερα ἀπὸ πρὶν, μόνον τὰ ψευδῆ ἄνθη μὲ τὰ ψευδῆ στολίδια, κατήντησαν ἐλεεινὰ καὶ ἄσχημα καὶ τα ἔρριψαν εἰς τὰ σχοιπιδία.

[Ἐκ τῶν μύθων τοῦ ΚΡΙΑΩΦ]

ΚΑΡΑΒΙ ΚΑΡΑΒΑΚΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ὅσοι κατοικεῖτε εἰς μέρη παραθαλάσσια, βλέπετε τὰ καράβια πῶς ταξιδεύουν εἰς τὸ πέλαγος' ἀλλὰ ἔρχονται εἰς τὸν λιμένα, ἀλλὰ τραβοῦν τὸ δρόμο τους καὶ πηγαίνουν εἰς μακρυνὰ μέρη.

Ὁ Γκίκας, ἡ Ἄννα, ὁ Παντελῆς καὶ ὁ Γεωργάκης κατοικοῦν εἰς τὸν Πειραιᾶ' τὸ σπιτί των εἶνε ψηλά καὶ βλέπουν νὰ περνοῦν ὀλοένα καράβια καὶ βαπόρια, καὶ τὴν νύκτα ποῦ δὲν φαίνονται, βλέπουν τὰ κόκκινα καὶ τὰ πράσινα φῶτά των.

Πολλὲς φορές εἶπαν τὰ παιδιά:

— Ἀχ! νὰ εἶχαμε κ' ἐμεῖς ἓνα καράβι, νὰ κάνῃ ταξείδια!

Ὁ Γκίκας ποῦ κόβει εἰς ὄλα τὸ κεφάλι του, εἶπε:

— Ἐγὼ θά το κάνω τὸ καράβι!

Καὶ ἐπῆρε ἓνα κομμάτι ξύλο καὶ μὲ τὸ μαχαιράκι του τὸ ἐθαούλωσε, τοῦ ἔκαμε καρίνα, τοῦ ἔκαμε πλώρη καὶ πρύμνη καὶ κατάστρωμα, τοῦ ἔβαλε κατάρτια καὶ σχοινιά, τοῦ ἔκοψε πανιά καὶ μὴδὲ τὴν σημαία δὲν ἐλησμόνησε.

Τὸ καράβι ἦταν ἔτοιμο. Ἄλλὰ πῶς νὰ ταξειδεύσῃ; Ἐλεγε ἡ θάλασσα.

Ἄς πῆγαίνα 'ς τὴν ἀκρογιαλιάν, θά εἰπῆτε.

Ὡ, ὄχι. Ὁ πατέρας καὶ ἡ μητέρα εἶπαν εἰς τὰ τέσσαρα ἀδέλφια νὰ μὴ πηγαίνουν μόνον τὸν κοντὰ 'ς τὴ θάλασσα' εἰμπορεῖ νὰ πάθουν κανέν δυστύχημα. Καὶ τὰ καλὰ παιδιά ὅ,τι τοὺς εἶποῦν οἱ γονεῖς των τὸ νομίζουν ἱερὸν καὶ δὲν παρακούουν.

Ποῦ νὰ εὗρουν λοιπὸν θάλασσαν;

Ὁ Γκίκας το ἐσκέφθη πάλιν.

— Ἄς κάμουμε μιὰ δική μας θαλασσοῦλα. Ἐλάτε 'ς τὸ μαγειρεῖο.

Ἐπῆραν τὸν κάδον, ἔχυσαν ἄρκετὸ νερὸ μέσα μὲ τὸ

ποπιστήρι καὶ ἔβαλαν μέσα τὸ καραβάκι. Καλὸ ταξεῖδι! Ἡ θάλασσα τοῦ Γκίκα δὲν εἶνε καθόλου ἐπικίνδυνος' δὲν ἔχει κύματα. Εἶνε ἡσυχὴ' πάρα πολὺ ἡσυχὴ' ἔχει ὄλο γαλήνη' κάλυμα, ὅπως λέγουν οἱ ναυτικοί' τὸ καράβι δὲν κινεῖται ἀπὸ τὴ θέσι του.

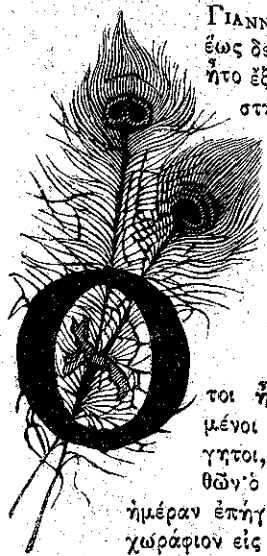
Τότε λέγει ὁ Παντελῆς:

— Δὲν φυσάει καθόλου μέσα 'ς τὸν κάδον' νὰ φέρω τὸ φουσερό;

Καὶ μὲ τὸ φουσερὸ κάμνει ἀέρα, καὶ τὸ καράβι ταξιδεύει πρῶτα μὲ φουσκωμένα πανιά, καὶ ὁ μικρὸς Γεωργάκης ποῦ μόλις φθάνει ἔως τὸν κάδον, τραγουδαὶ νόστιμα τὸ τραγουδάκι ποῦ ἀκούει νὰ το τραγουδοῦν τόσο συχνὰ μεγάλοι καὶ μικροί:

Καράβι, καραβάκι ποῦ πᾶς γιολὸ γιολό,
Ἄν εἶσαι γιὰ τὴν Πόλι νάρθω κ' ἐγὼ νὰ ἰδῶ.

Η ΧΡΥΣΗ ΒΡΟΧΗ

ΓΙΑΝΝΟΥΛΗΣ ήτο νέος έως δέκα εννέα ετών ήτο ξυπνος και δραστήριος...

Οι αγροί ούτοι ήσαν παρημελημένοι και ακαλλιέργητοι, πλήρεις άκανθών...

Εσπέραν τινά, εν ώ εύρισκετο εις ένα αγρόν του, έχων τας χείρας του εις τα θυλάκια του...

Λάβε, καλή μου γερόντισσα, τή ειπε το ξέρω, δεν θα πλουτήσης...

Σ' εύχαριστώ, παιδί μου ή καλή καρδιά δίδει αξίαν...

Και τί ειμπορείς να κάμης; ήρώτησε με έκπληξιν ο νέος.

Θά σου ειπώ ένα μυστικόν, το όποιον ειμπορεί να σε κάμη πλουσιώτερον...

Ο Γιαννούλης ήνοιξε τους όφθαλμούς του, ως γάτος πεινασμένος εις τον όποιον δεικνύουν γαδάθαν γεμάτην άφρογάλα.

Και ποιο εινε αυτό το μυστικό; ήρώτησε.

Τα χωράφια σου έχουν το χάρισμα της χρυσής βροχής, ειπεν ή γραία.

εύρη αλλά πρέπει να έρχεται πάντα πρώτος και ν' αρχίση τη δουλειά...

Και τί πρέπει να κάμη κανείς δια να μαζέψη το χρυσάφι;

Φθάνει μονάχα να ειπή: «Χωράφια, δότε μου πίσω ό,τι σας έδωκα.

Ο Γιαννούλης εξήγησε και άλλας λεπτομερείας, εις τας όποιας άπεκρίθη ή γραία...

Τήν επάυριον πριν ανατείλη ακόμη ο ήλιος, εσηκώθη, έλαβε την σκαπάνη του, έτρεξεν εις τον πλησιέστερον αγρόν...

Η έλπις της χρυσούς βροχής τον έφερε καθ' εκάστην εις τον αγρόν του προ της ανατολής του ήλιου...

Παρήλθε το πρώτον έτος, παρήλθε και το δεύτερον, ήλθε και το τρίτον...

Ο Γιαννούλης έλθων από την αύγην διέτρεχε τους αγρούς του, μη βλέπων άλλο τι έκτος εκείνα τα όποια ειχε σπείρη.

Ο Γιαννούλης έσταμάτησεν όργιλως. Κατηραμένη γραία, ανεφώνησε με έγέλασες!

Εμπρός σου εινε, ειπεν ή πτωχή γραία, ήτις ήλθε πλησίον του αγρού.

Και ποιο εινε αυτό το μυστικό; ήρώτησε. Τα χωράφια σου έχουν το χάρισμα της χρυσής βροχής...

δίξεις και ζής πλούσια. Ας σου ειπώ ακόμη και αυτό, και ειπέ το εις τους γείτονας...

Ενθυμηθήτε τους λόγους τούτους, μικροί μου αναγνώσταί! ο νοός μας εινε ως αγρός...

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

Η ΦΩΚΗ

Η φώκη εινε ζώον μαστοφόρον, γεννά δε ζωντανά τέκνα και τρέφει αυτά με το γάλα της.

Η φώκη εκ των εμπροσθεν ομοιάζει με κύνα, έχει δε και οδόντας ως ούτος...

Η φώκη επί της ξηράς κινείται δια των προσθίων ποδών...

Τότε ο ιατρός επήγγεν εις το άλλο δωμάτιον όπου ειχε το φαρμακείον του...

Όταν πιάση τον άνδρα σου το πάθος της φιλονικίας, πάρε ήμισυ ποτήριον...

Όταν πιάση τον άνδρα σου το πάθος της φιλονικίας, πάρε ήμισυ ποτήριον...

Όταν πιάση τον άνδρα σου το πάθος της φιλονικίας, πάρε ήμισυ ποτήριον...

Όταν πιάση τον άνδρα σου το πάθος της φιλονικίας, πάρε ήμισυ ποτήριον...

Όταν πιάση τον άνδρα σου το πάθος της φιλονικίας, πάρε ήμισυ ποτήριον...

Όταν πιάση τον άνδρα σου το πάθος της φιλονικίας, πάρε ήμισυ ποτήριον...

Όταν πιάση τον άνδρα σου το πάθος της φιλονικίας, πάρε ήμισυ ποτήριον...

Όταν πιάση τον άνδρα σου το πάθος της φιλονικίας, πάρε ήμισυ ποτήριον...

γασίαν των δερμάτων, εις την σαπνοποιίαν και εις τον φωτισμόν ακόμη.

Το δέρμα της φώκης εινε άνωθεν μεν σκιερόν κόκκινον, κάτωθεν δε τεφρόλευκον και καλύπτεται από μακράς τρίχας...

ΦΙΛΟΖΟΙΟΣ

ΤΟ ΚΑΤΟΡΩΜΑ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Περί τα τέλη της παρελθούσης εκατονταετηρίδος εξη εις τινα πόλιν της Πελοποννήσου περίφημος σοφός ιατρός ονομαζόμενος Σωτήριος.

Μίαν ήμέραν ήλθε προς τον ιατρόν εύρωστός τις γυνή και εξήτει να ιατρεύση την δυστυχίαν της...

Το πράγμα εινε πολύ σπουδαίον, άλλ' ύπάρχει εν ιατρικόν πρέπει όμως να το μεταχειρισθής ακριβώς...

Ο ιατρός αφήκε την πολύλογον και φλύαρον γυναίκα να ειπή όσα ήθελε...

Όταν πιάση τον άνδρα σου το πάθος της φιλονικίας, πάρε ήμισυ ποτήριον...

Όταν πιάση τον άνδρα σου το πάθος της φιλονικίας, πάρε ήμισυ ποτήριον...

Όταν πιάση τον άνδρα σου το πάθος της φιλονικίας, πάρε ήμισυ ποτήριον...

Όταν πιάση τον άνδρα σου το πάθος της φιλονικίας, πάρε ήμισυ ποτήριον...

Όταν πιάση τον άνδρα σου το πάθος της φιλονικίας, πάρε ήμισυ ποτήριον...

Φώκη.

Ευλογημένος να είσαι, ιατρέ μου! τώρα που μου έδωκες το δυνατότερο ιατρικό...

ΥΠΑΤΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εξάιρτον συστατικόν. Ο παντοπόλης: Έχω ανάγκην από ένα παιδί...

Η μήτηρ: Κλείσε, Κώστα, το παράθυρο και κάνε κρύο έξω...

Κώστα: Καί σαν το κλείσω τάχα, θα κάνη ζέστη... έξω;

Ο πατήρ επιστρέψας έξ Αθηνών έφερε διάφορα παιχνίδια εις τα τέκνα του...

Όταν πιάση τον άνδρα σου το πάθος της φιλονικίας, πάρε ήμισυ ποτήριον...

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Φίλησέ μου τον Παχόν Τσίρον και ειπέ του να μου γράψη και αυτός επιστολάς...

Μετά το 3βον φύλλον του «Γιαννάκη Σωπαρ» φιλε Σταμάτη, δεν έξεδόθη άλλο.

Καλά, ιατρέ μου! θα κάμω όπως μου διατάξεις. Μετά τινα καιρόν ο ιατρός συνήγγησε και πάλιν την γυναίκα:

Αί, πώς πηγαίνει ή άρρώστια του άνδρός σου; Με ποίαν τάξιν συναγωνίζεσαι, Μυσσώτις;

Είς πάντας τους διαγωνισμούς μου είσαι εύπρόσδεκτος, Άδρα τοφ Παλλήου.

Είξέσω πόσα μαθήματα έχει μια μαθήτρια της τρίτης του Γυμνασίου, Προκουαία της Σμύρνης...

Γράφε μου γραμματάκια, φιλάτη Βιργινία Λαζηνικολή, να βλέπω τας προόδους σου.

Ναι, Πάνσοφος Αθηνα, έλαβα τα περυσινά. Ποία εινε αι δύο φίλοι σου, τας όποιας έκαμες και ιδικάς μου;

Είμαι πολύ εύχαριστημένη από την πρώτην σου αυτήν επιστολήν, μικρέ μου φιλε Έκτωρ Σ. Δεσάλλα.

Εκλεξον σύ εν ψευδώνυμον, φιλε Γ. Γγγλέση και εγώ θα σου ειπω αν το εγκρίνω.

Πολύ πολύ σ' εύχαριστώ, Πολίαρχη Μαρκαρού, δια τα προσπαθείας σου προς έγγραφην συνδρομητών.

Πολλάς, πολλές εύχαριστίας, φιλε Μ. Γ. Ησαία. Η δι' έργων εκδηλώσεως της αγάπης σου και όχι δια λόγων μόνον, εινε εκ των σπανίων αληθών.

Και πως πηγαίνουν λαπών τα Γαλλικά, Λευκή Βιολέττα; Ηρχισες να τα ένωθής; Σοί έστειλα τα δύο τελευταία φύλλα του 1893, Τριευμιώδης Μαλέα.

σης το πρώτον σου ψευδώνυμον με το νέον τουτο. Η επιστολή σου ελήφθη εγκαίρως. Στράβων Γεωγράφος, αλλά σήμερα ηδεν ή σειρά της να σου απαντήσω· έχρησιό λοιπόν το ψευδώνυμόν σου και χαιρώ διότι απεράσιες να συμμεθέης του διαγωνισμού.

Η συνδρομή είνε 5 δραχμαί, δηλ. 3,50, Χιουροσεπη Πάρων. Έκ των επτά ψευδώνυμων τα όποια προτείνεις αυτό κράτησε, και εξακολουθεί στέλλων εγκαίρως τας λύσεις σου.

Ευπρόσδεκτος είσαι εις την χορείαν των φίλων μου, αγαπητέ Ι. Χ. Καμπά. Αί επιστολαί σου μοι προξενούν ευχαρίστησιν μεγάλην.

Μ' άρσει το ψευδώνυμόν σου, Άνθος Χαρίτων, μη γράφης όμως έκάστην λύσιν εις χωριστό χαρτί, άλλ' άδασ τας λύσεις έκάστου φυλλαδίου εις έν και το αυτό φύλλον χαρτου.

Βεβαίωτα, φίλε Άρστη Ι. Καλδερμή. εμπορείς και σύ να λαμβάνης μέρος εις τους διαγωνισμούς.

Θερμώς σ' ευχαριστώ, αγαπητέ μου φίλε Θρασύβουλε Χ. Ζωιδόπουλε. διά τας προσπαθείας σου προς έγγραφην συνδρομητών. Πνευματικάς ασκήσεις και παιδικά πνεύματα στέλλε μου και θά έλθη ή σειρά των να δημοσιευθούν όσα έχρηθούν.

Σε κατέταξα εις την χορείαν των φίλων μου, Τέκνον των Δασών, (αυτό εκ των τριών ψευδώνυμων κράτησε) και σοι στέλλω έν φίλημα αγάπης.

Πολύ θά χαρώ, φίλε Μ. Πιάγκιε, αν αι προσπάθειαι σου καταλήξουν εις ευχάριστον αποτέλεσμα.

Δεκτόν το ψευδώνυμόν σου, Άηδων της Τούμης. Γράψε την ηλικίαν σου διά να γνωρίζω με ποίαν τάξιν διαγωνίζεσαι.

Με πικραίνει. Φάων, παραπονούμενος ότι δεν σε αγαπώ όσον τους άλλους φίλους μου. Περί της ορθότητος των στελλομένων λύσεων εις ούδένά απαντώ, διότι αυτάς, μόνον όταν έλθη ο καιρός των αποτελεσμάτων του διαγωνισμού θά τας εξελέγω.

Προτίμησον αυτό το ψευδώνυμον, Κοκκίνο Διθάρι· αφού είναι όνομα τοποθεσίας της πατρίδος σου θά σοι φέρη προσφιλείς αναμνήσεις. Σε ευχαριστώ θερμώς διά τας ενεργείας σου προς έγγραφην συνδρομητών.

Ευπρόσδεκτος εις τους διαγωνισμούς μου, Γόνη της Κόμης.

Άσθένεια λοιπόν σε εκάλυε τόσον καιρόν να μου γράψης, Λευκόν Τριαντάφυλλον; Δοξάζω τον Θεόν διότι σ' έθεράπευσε, και χαιρώ αναγνώσκουσα και πάλιν τας θελκτικάς επιστολάς σου. Γράψε και εις τας λύσεις ολόκληρον το ψευδώνυμόν σου, διά να μη γίνη σύγχυσις. Συνεπλήρωσε τους τόμους με τα φύλλα που σου έστειλα;

Η πολυλογία σου να με κουρίση, Γλαυκάδις Άθηνα; Άν εϊξυρες πόσον μ' άρσει το άφελές, το χαριτωμένο ύφος σου! Μέσα εις τας γραμμάς σου αυτές μου φαίνεται πως άκούω να κτυπά μία καλή, άθωα καρδούλα, ή όποια είνε γεμάτη από όλο καλά αισθήματα. Φίλησέ μου την αγαπητήν μου θερμήν Νύκτα. Πνευματικάς ασκήσεις στέλλετε και έχετε ύπομονήν να έλθη ή σειρά των.

Ω Χρυσόμαλλε Πειρατά, σ' ευχαριστώ διά τα χρυσά λογάκια σου και την προς εμέ αγάπην σου, την όποίαν τόσον εμπράκτως δεικνύεις, φρονίζων τόσον πολύ περί της διαδόσεως του φύλλου μου. Βίβει και της Ίουστίνης να μου γράψη.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αι λύσεις στέλλονται μέχρι 25 Μαρτίου ε. ε.

160. Στοχειόγραφος.

Μή έχων ώρολόγιον τας ώρας φανερώνω. Έχω πυρίνην κεφαλήν, ως αϊλουρος θυμόνω. Άν όμως αϊφνης κεφαλήν και τράχηλον μου [πάρης, Είς την Τρωάδα τριμερές ύπρηξα ως ο Άρης.

161. Στοχειόγράφος.

Διώξε μί και βάλε νύ και ίδού τί θά φανή: ένα όρος θά χαθή πόλις εις το φως θ' άχθή. Έστία ή υπό του Άρχιναύαρχου Θεμιστολέους.

162. Στοχειόγραφος.

Διώγων ταύ και βάλω ρά και θαυμάζω κ' άπορώ: Τό Αϊγαίον μας άφίνω, μέγας ποταμός θά γίνω. Έστία ή υπό του Πουλιού του Πινδου.

163. Τονόγραφος.

Μ' άκούετε 'ς την εκκλησιά όταν χειροτονείται άρχιερέυς; μά και άλλού δύνασθε να μ' ευρήτε. Έάν μου μεταθέσετε τον τόνον όπου φέρω, γίνωμ' άμέσως ποταμός. Μ' ήύρατε; Ξās συγχαίρω! Έστία ή υπό της Αιόλιδος.

164. Αίνεγμα.

Ποίον είνε το πράγμα το όποϊόν ένα μόν άνθρωπον στενωχωρεί, εις δύο άρμόζει, και εις τρείς καθίσταται ύπέρ το δέον ευρύ;

165. Ρόμβος.

Το πρώτον και το έβδομον σās το δανείζ' ή δύσις, Άνευ δε του δευτέρου μου δεν εμπορείς να ζήσης. Το τρίτον μου εύρίσκειται εις κάθε παραλλαν. Το τέταρτον 'ς τους ήρωτας εύρίσκεις μ' ευκολίαν. Το πέμπτον είνε νήσος της γείτονος Τουρκίας. Μικρός το έκτον σκόληξ, πλην προξενεί ζήλιας. Έστία ή υπό του Άνδρείου Στρατιώτου.

166. Πυραμίς.

Οί μόν σταυροί να αντικατασταθώσιν διά γραμμάτων ώστε να αναγινώσκειται δένδρον καρποφόρον, αι δε δύο δεκα στιγμαί της βάσεως μετά του έν τω μέσφ αυτών σταυρού να σχηματίξωσι το όνομα έρωγαλείου δι' ου θραύομεν σκληρούς τιγας καρπούς. αι άνωτέρω δεκα πόλιν της Ελλάδος, αι άνωτέρω όκτώ κόλπον της Ελλάδος, αι άνωτέρω εξ αρχαίον συγγραφέα, αι άνωτέρω τέσσαρες νήσον της Τουρκίας και αι άνωτέρω δύο έπίρρημα. Έστία ή υπό της Χίονος του Παρνασσού.

167. Αντίθετα.

Διά των αρχικών γραμμάτων των αντίθετων των κάτωθι λέξεων σχηματίσον γνωστότατον γνωμικόν εκ δύο λέξεων: Μέγας, νύξ, άνατολή, έξω, γέρον, ψεύδος, άνήρ, τέλος; ύγεια.

168—172. Επανόρθωσις λέξεων

Μεταθέτων καταλλήλως τα γράμματα έκάστης των κάτωθι λέξεων, σχηματίσον τα όνόματα 5 πόλεως της Ευρώπης. 1, Σβόναλις. 2, Αυβρέλιξ. 3, Πυδοθέταση. 4, Όνισσά. 5, Χλομηστέ.

Έστία ή υπό της Σεργίος.

173—174. Μεταμορφώσις. 1. Ό Έδρος δι' 7 μεταμορφώσ. να γίνη Ρήνος. 2. Ό Άρης δι' 8 μεταμορφώσ. να γίνη Έρμής.

175—179. Μαγικών γράμμα. Δι' αντικαταστάσεως ενός γράμματος έκάστη των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθώσιν άλλαι τόσαι λέξεις: Έλθα, αύρα, καλός, νύξ, λείος.

180 Φύρδην μέγδην Χέε σουτ όδπας ους σετζούς, Ντή φαλεκήν ους κύραν Ντό μόνασσον ους φεραλόν: Τραουί νεδ χέεις χείραν.

181. Άκροστιχίς. Τα αρχικά γράμματα των ζητούμενων λέξεων αποτελούσι το όνομα όρου της Ευρώπης. 1, Ποταμός της Ελλάδος. 2, Νήσος της Ελλάδος. 3, Δένδρον. 4, Σύζυγος βασιλέως της Τροίας. 5, Μέγας αρχιτέκτων. 6, Ποιήτρια.

182. Τριπλή άκροστιχίς. Τα αρχικά γράμματα των ζητούμενων λέξεων αποτελούσι το όνομα ποταμού, τα δευτερα σημείον του όρίζοντος και τα τρίτα όνομα ιερού πλοίου. 1, Όνομα προγόνου. 2, Νήσος του Αϊγαίου. 3, Μήτηρ θεού. 4, Κράτος. 5, Σοφός. 6, Άντωνυμία. 7, Ζωύφιον καταστρέφον τα ένδύματα.

183. Έλλιποσύμφωνόν. Η—ηοι—ου—ευεσα—ου Έστία ή υπό του Δικαίου Άριστιδου.

184. Γρίφος. [Μ] ζ' πρός.

ΑΥΣΕΙΣ

των πνευματικών ασκήσεων της 2 Γ' Ιανουαρίου ε. ε. 36. Κάμηλος (Κ, Μήλος). — 37. Έκάθη (Ε, Κ, Β). — 38. Σκόροδον, ρόδον. — 39. Η λαμπάς. — 40. Ένν και μόνον, έκείνον δηλαδή τον όποϊον συνήντησα. — 41. ΑΡΜΑ (άρματωλών). — 42. Η Μ Ν Ρ Ι Ο Ν (αύριον). Π Ε Ω Μ Ο Ν Η (μόνην). Α Μ Φ Ι Σ Σ Α Λ Κ Ρ Ε Ο Ο Χ Ν Σ

43. καλή = [Κάλυμμα, Μαρία, ρωμαϊον, κιονίς, ισχυρός, χειροια ρωνίς, ισχίον, χιονώδης, κίων Όθησάς, όσμη, μία, άη, 5: δών, ήδονή, ήτοι, τιμή, χόϊρος Μυκάλη]. — 44—46. 1, Συεις μη. 2, Κώς. 3, Χίος. — 47—51. Η αντικατάστασις φθής γίνεται διά του γράμματος υ, αι δε σχηματιζόμεναι λέξεις είναι: ύαλος, αυλός, ύμνος, κύρος, ύπέρ. — 52. ΚΑΜΗΛΟΠΑΡΑΛΙΣ, Αϊακός, Μαία, Ήρα, Λάιος, Όμηρος, Πάραλος, ρήμα, Δήλος, Ίδη, Σάμος. — 53. ΟΜΗΡΟΣ (1, ΟΨσα. 2, ΜΟλις. 3, ΗΡα. 4, ΡΗνος. 5, ΟΜόλιποι. 6, ΣΟλιων). 54. Των αγαθών χρη ήμας όρεγέσθαι και των κακών έργων άπέχεσθαι. — 55. Μη χαιρής διά την δυστυχίαν του άλλου. — 56. Ουδέποτε πίπτει ό άείποτε έρπων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικού δραχ. 5.— Έξωτερικού φρ. χρ. 7 Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός και είνε προκληρωτάαι δι' έν έτος. ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ος. Έν Άθήναις, την 4 Μαρτίου 1895 Έτος 17ον.—Άριθ. 9

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤΟΡ ΜΑΛΩ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ [Συνέχεια· ίδε σελ. 59.]

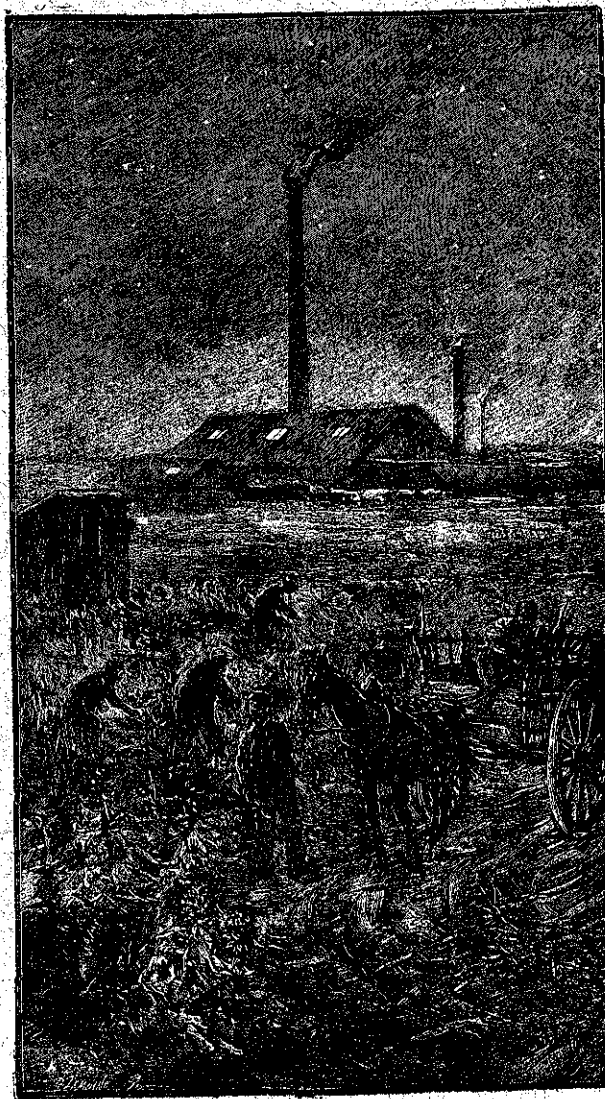
Έάν εγίνωσκε τί ώρα είνε, θά ήδύνατο να κοιμηθή πάλιν μέχρι της αύγής· άλλ' επειδή δεν είχε συνείδησιν του χρόνου διηπληθεν έν τή καλύβη, έκρινε φρόνιμον να επαναλάβη την πορείαν της. Έν τοις αγροίς οι άνθρωποι εγείρονται πολύ πρωί, έαν δε χωρικός τις έβλεπεν αυτην εξερχομένην εκ του γυμνωθέντος εκείνου αγρού, ή την διέκρινεν έν τοις περίεξ, θά την ύπόπτευεν ότι είνε εκ της συμμορίας των κλεπτών και θά την συνελάμβανε.

Λοιπόν ελαφρά έξήλθεν εκ της καλύβης και έρπουσα διήπληθε τον αγρόν, ως οι νυκτοκλέπται, άκρωμένη μετά προσοχής και παρατηρούσα. Έφθασε δε άνευ τιγός απευκταίου εις την λεωφόρον και εξήκολούθησε την πορείαν της βήματι ταχέι. Οι αστέρες οι κατεσπαρμένοι άνα τον άνεφελον ουρανόν ειχον ώχριάση, και προς την ανατολήν άμυδρά λάμψις εφώτιζε τα βάθη της νυκτός, αναγγέλλουσα την προσεγγίζουσαν ήμεραν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Δέν εβάδισεν επί πολύ και διέκρινεν εμπροσθεν αυτης όγκον μέλανα συγκεχυμένον, ου μέρος μόν εφαινετο έν κατατομή επί του λευκού ουρανού, δηλον ότι αι στέγαι, αι καπνοδόχαι και το κωδωνοστάσιον, το δε επίλοιπον όλον έπνίγετο έν τή σκιά.

Φθάσασα εις τας πρώτας οικίας, αυτομάτως κατέπνιξε τον θόρυβον των βημάτων της· αλλά τουτο ήτο περιττή προσύλαξις, διότι πλην των γάτων των περιπλανωμένων έν τή όδφ,

εγαυίζον όπισθεν των κλειστών θυρών. Έφαινετο δε χωρίον νεκρών.

Ότε διήλθε το χωρίον, έπραυήθη και άνέστειλε τον δρόμον της, διότι απείχεν ήδη ικανώς από του κλαπέντος αγρού και δεν ήτο δυνατόν να την κατηγορήσωσιν ότι ήτο εκ της συμμορίας των κλεπτών. Ησθάνετο δε ότι δεν θά ήδύνατο να εξακολουθήση ούτω βαδίζουσα, ησθάνετο κόπωσιν άγνωστον εις αυτην· και τοι δε ή πρωία ήτο ύπόψυχρος, άνέβαινον εις την κεφαλήν της εξάψεις καθιστώσαι το βήμα της κλονούμενον.

Άλλ' ούτε ή έπιδράδυνσις της πορείας της, ούτε το αξανόμενον πρωϊόν ψυχρό, ούτε ή δρόσος ή υγραίνουσα αυτην κατεπράυναν την ταραχήν της, ούδε ενίσχυσαν τας δυνάμεις της· ήναγκάσθη δε ν' αναγνωρίση ότι ή πείνα και μόνον ή πείνα κατέτηκεν αυτην, έως ότου κατορθώση και να την καταβάλη τελείως λιποψυχούσαν.

Τί ήθελεν απογινή, εάν μήτε αισθημα είχε πλέον, μήτε θέλησιν;

Ίνα δε μη συμβή τουτο, ενόμισεν ότι το προτιμότερον ήτο να σταθή όλίγον· επειδή δε την ώραν εκείνην διήρχετο πρό τριφυλλίου γεωστί θερισθέντος ου ό θερισμός διατεθειμένος, εις μικρας θημωνίας, άπετέλει σωρούς μέλανας επί της λείας γής, υπερεπήδησε τον χάνδακα

της όδοϋ και σκάπτουσα διά των χειρών καταφύγιον έν τινι των θημωνιών τούτων, κατεκλίθη περιβαλλομένη υπό γλυκειάς θερμότητος μεμυρισμένης υπό της εὐωδίας του χορτου. Η έξοχη έρημος, ακίνητος, άθάρυβος ύπτωττεν έπι και υπό το άντελλόν φως εφαινετο άχανής. Η άνάπαισις, ή θερμότης και προς τούτοις το άρωμα των άπεξηραμμένων εκείνων χορτων κατέπαυσαν την ναυτίαν της και μετ' ου πολύ άπεκοιμήθη. Ότε άφυντίσθη ό ήλιος ήδη ύψηλά εις τον όρίζοντα έκά-

Το αντίτιμον των συνδρομών αποστέλλεται κατ' εϋθειαν προς τον κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, εκδότην της Διαπλάσεως των Παιδών, εις Άθήνας, διά ταχυδρομικών επιταγών, χαρτονομισμάτων παντός Κράτους, χρυσού, τοκαμεριδίων, συναλλαγματικών εντός συστημένης επιστολής. Ποσά μικρότερα των 5 παράβολα περί μη λήψεως φύλλων γινόμενα μετά παρέλευσιν δικαπηνήμερον το πολύ από της έκδόσεως των εϊσιν άπαράδεκτα.